

1

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw

NR DRUKU 142

W polskim systemie emerytalnym należy dokonać gruntownych zmian, które zapobiegą ogromnej dziurze budżetowej w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS). Proponowany projekt ustawy jest przyczynkiem do dyskusji o zmianach systemowych, które obecnie są jednym z największych wyzwania. W projekcie ustawy proponujemy:

1. podniesienie najniższej emerytury i renty do wysokości 1600 zł;
2. podniesienie najniższej renty dla osób częściowo niezdolnych do pracy do wysokości 1200 zł;
3. wprowadzenie limitu wysokości emerytury do 6-krotności wynagrodzenia minimalnego (czyli 16 800 zł);
4. zrównanie kwot najniższej emerytury i świadczenia przedemerytalnego;
5. zniesienie ograniczenia podstawy wymiaru składek w postaci trzydziestokrotności kwoty minimalnego wynagrodzenia.

Wzrost emerytury minimalnej wynosić będzie ok. 70% wynagrodzenia minimalnego, co jest standardem w najlepszych modelach emerytalnych na świecie. Zmiana będzie dotyczyła ponad 1,3 mln emerytów.

Dla ułatwienia funkcjonowania systemu proponujemy zrównanie kwot świadczenia przedemerytalnego i najniższej emerytury. Świadczenie przedemerytalne powinno spełniać funkcję socjalną podobnie jak najniższa emerytura – mają one zapewnić godne warunki życia w warunkach zwiększonych wydatków, m.in. na leki i opiekę zdrowotną.

Wzrost wpływów do FUS w pierwszym roku wyniesie około 5,2 mld zł. Koszt podwyższenia emerytury minimalnej to około 3,282 mld zł. Bilans zmian jest dodatni i zwiększa budżet FUS o ok. 2 mld zł rocznie. Z tego względu projekt przewiduje pełne finansowanie podwyżki emerytur.

Celem zmian jest zapewnienie godnych emerytur oraz poprawa funkcjonowania systemu emerytalnego. Państwo powinno kierować się zasadą zabezpieczenia społecznego i sprawiedliwości społecznej oraz powinno poprawiać sytuację materialną emerytów i emerytek.

Więcej na www.sejm.gov.pl

2

Poselski projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z utrzymaniem zatrudnienia i poziomu wynagrodzenia za pracę

NR DRUKU 326

Pandemia stanowi ogromne zagrożenie dla bezpieczeństwa finansowego pracowników. Należy zrobić wszystko, żeby utrzymać zatrudnienie i poziom wynagrodzeń sprzed pandemii COVID-2019. Ustawa jest więc żywnie potrzebna: w razie jej nieuchwalenia przedsiębiorcy nie będą w stanie utrzymać wynagrodzeń na poziomie sprzed pandemii COVID-19. Co więcej, przedsiębiorcy w ogóle nie będą w stanie utrzymać poziomu zatrudnienia. Będzie to skutkowało bankructwem oraz wzrostem bezrobocia.

Projektowane rozwiązania pozwolą na utrzymanie poziomu zatrudnienia oraz poziomu wynagrodzeń sprzed pandemii. Stanowią narzędzie ochronne tak dla pracowników, jak i przedsiębiorców: państwo finansować będzie 75% wynagrodzenia pracowników pod warunkiem utrzymania poziomu wynagrodzeń i zatrudnienia sprzed epidemii. Wzorujemy się na Danii, której w pierwszej kolejności ochronił pracowników (a nie sektor bankowy jak duża część rządów). Wprowadzono tam podobny podział współfinansowania wynagrodzeń w sektorach najbardziej obciążonych kryzysem.

Proponujemy też ułatwienia we wprowadzaniu pracy zdalnej wszędzie tam, gdzie tylko to możliwe. I tak np. starosta będzie mógł przyznać grant na utworzenie stanowiska pracy w formie zdalnej.

Zapewnienie ludziom pracy za godne wynagrodzenie powinno być kluczowym celem pracy rządu. Z tego względu chcemy zobowiązać premiera do przedstawienia Sejmowi do 31 maja każdego roku strategii realizacji polityki pełnego produktywnego zatrudnienia.

Projektowane rozwiązania finansowane będą z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych po otrzymaniu odpowiedniej dotacji z budżetu państwa. Pozwolą one utrzymać dotychczasowe zatrudnienie oraz poziom wynagrodzeń. W ten sposób regulacja osłabi skutki towarzyszącego pandemii kryzysu gospodarczego.

Więcej na www.sejm.gov.pl

3

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych

NR DRUKU 179

Konstytucja RP zobowiązuje władze publiczne do zapewnienia obywatelom, niezależnie od ich sytuacji materialnej, równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Jednak dostęp do lekarza i usług medycznych jest uzależniony przede wszystkim od wysokości finansowania opieki zdrowotnej.

Obecna ustawa przewiduje wzrost finansowania ochrony zdrowia do 6% PKB do 2023 roku. W 2018 r. finansowanie wynosiło 4,8% PKB. Polska należy do państw, które w skali Unii Europejskiej, na ochronę zdrowia przeznaczają najmniej pieniędzy: średnia publicznych wydatków na zdrowie dla krajów rozwiniętych to 6,7% PKB.

W Polsce średni czas oczekiwania na wizytę u lekarza wynosi ponad 3 miesiące. Czas oczekiwania na wizytę u endokrynologa to 24 miesiące, a w kolejce do kardiologa dziecięcego czeka się 12 miesięcy. Na 1000 mieszkańców Polski przypada średnio 2,4 lekarza – to najmniej w całej UE, gdzie średnia wynosi 3,8. Na 1000 mieszkańców przypada tylko 5 pielęgniarek.

Konieczne jest zwiększenie nakładów na publiczną ochronę zdrowia. Lekarze rezydenci postulują wzrost finansowania do 6,8% w ciągu 3 lat. Okręgowa Izba Lekarska w Warszawie zamieściła w swojej petycji postulat podniesienia nakładów na zdrowie do 6% PKB do końca 2021 r. oraz 9% do końca 2030 r.

Aby realnie skrócić kolejki do lekarzy, podnieść pensje pielęgniarkom, lekarzom rezydentom czy ratownikom medycznym, proponuje się podniesienie nakładów na ochronę zdrowia do poziomu 7,2% PKB w perspektywie 2024 r. To nasza propozycja. Inwestycje w zdrowie są dla nas kluczowe, co odczuliśmy w czasie epidemii i będziemy odczuwać w następnych latach.

Więcej na www.sejm.gov.pl

4

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin

NR DRUKU 100

Obecnie obowiązująca ustawa, uchwalona przez PiS w 2016 roku, łamie Konstytucję RP. Narusza zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego prawa, ochrony praw nabytych, równości wobec prawa oraz gwarancji należytego zabezpieczenia społecznego osób niezdolnych do pracy i szczególnie potrzebujących. Narusza również zasadę niedziałania prawa wstecz oraz niestosowania odpowiedzialności zbiorowej.

Proponujemy zmiany, które stanowią powrót do ustawowego wskaźnika 2,6% podstawy wymiaru emerytury za każdy rok służby pełnionej zarówno przed jak i po 31 lipca 1990 r. Zmiany te odwołują się do przepisów wprowadzonych ustawą zaopatrzeniową z dnia 18 lutego 1994 r.

Ponadto proponowane w projekcie zmiany zakładają, że w przypadku śmierci lub zaginięcia funkcjonariusza wymiar renty rodzinnej uplasuje się na wysokości renty inwalidzkiej I grupy, jaka przysługiwałaby funkcjonariuszowi w dniu jego śmierci lub zaginięcia.

Projekt reguluje także sytuację osób, które na podstawie ustawy z 16 grudnia 2016 r. rozpoczęły pobieranie świadczenia w zmniejszonej wysokości. W takim przypadku MSW będzie wszczynać postępowania w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości pobieranego świadczenia z urzędu.

Projektowana ustawa zniesie skutki nowelizacji z dnia 16 grudnia 2016 r., uchwalonej w Sali Kolumnowej Sejmu, w warunkach naruszenia norm konstytucyjnych, ustawowych i regulaminowych, a tym samym przywróci naruszone zasady systemu emerytalnego służb mundurowych. Odbuduje też zaufanie obywateli do Państwa i stanowionego przez nie prawa.

Więcej na www.sejm.gov.pl

5

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych

NR PISMA EW-020-108/20

Proponujemy wprowadzenie tzw. emerytury stażowej. Chcemy umożliwić osobom o bardzo długim stażu pracy – 35 lat w przypadku kobiet i 40 lat w przypadku mężczyzn – przejście na emeryturę po ukończeniu określonego wieku, 55 lat dla kobiet i 60 – dla mężczyzn. Ponadto nasz projekt przewiduje podniesienie najniższej emerytury i renty do wysokości 1902 zł, czyli 1600 zł netto, a najniższej renty dla osób częściowo niezdolnych do pracy do wysokości 1412 zł.

Obecne przepisy nie uwzględniają grupy pracowników o bardzo długim stażu pracy, którzy w okresie kilku ostatnich lat przed osiągnięciem wieku emerytalnego napotykają – ze względu na wpływ liczby przepracowanych lat na stan zdrowia czy wydajność pracy (zwłaszcza w przypadku pracy fizycznej) – przeszkody w kontynuowaniu aktywności zawodowej. Osoby te mimo obniżonych możliwości wykonywania pracy często nie spełniają kryteriów wymaganych do przyznania im renty z tytułu niezdolności do pracy.

Dzięki zaproponowanym zmianom nastąpi m.in. zmniejszenie zatrudnienia w szarej strefie (na nią skazane bywają osoby niezdolne do pracy, którym jednakże nie przysługuje renta), a w związku z tym zwiększenie wpływów do budżetu z tytułu podatku od osób fizycznych, do Narodowego Funduszu Zdrowia z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne oraz do FUS z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne. Zmniejszeniu ulegną wydatki jednostek samorządu terytorialnego na pomoc społeczną.

Proponowany projekt ustawy powstał po konsultacjach z Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych.

Więcej na www.sejm.gov.pl

Poselski projekt ustawy o dofinansowaniu kosztów stałych przedsiębiorców w warunkach zagrożenia ekonomicznego w następstwie wystąpienia COVID-19

NR DRUKU 345

Pandemia COVID-19 jest ogromnym wyzwaniem dla światowej gospodarki. Z punktu widzenia przedsiębiorcy może ona odpowiadać za nawet 100-procentowy spadek obrotów, przez co zostają wstrzymane jego jakiejkolwiek aktywności gospodarcze. Nie ponosi on wtedy kosztów zmiennych, lecz wciąż ponosi koszty stałe, które wobec braku przychodów oznaczają konieczność postawienia przedsiębiorcy w stan upadłości. Jest to niekorzystne dla przedsiębiorcy, pracowników, których zatrudnia, ale dotyczy to też i całą gospodarkę – w szczególności w kontekście rozwoju gospodarczego po zakończeniu pandemii. Dlatego konieczne jest finansowe zaangażowanie państwa w pokrywanie części kosztów stałych, dzięki czemu całe branże przetrwają kolejne miesiące kryzysu wywołanego przez epidemię.

Dlatego oferujemy przedsiębiorcom możliwość uzyskania dofinansowania do kwoty nieprzekraczającej 50 tysięcy zł miesięcznie przez okres 6 miesięcy. Do takich kosztów zaliczamy:

1. zapłatę za energię;
2. zapłatę za usługi telekomunikacyjne;
3. zapłatę za wodę i odprowadzanie ścieków;
4. płatność czynszu;
5. ratę leasingu;
6. opłata roczna za oddanie nieruchomości w użytkowanie wieczyste;
7. składki na ubezpieczenia.

Warunkiem uzyskania wsparcia jest spadek sprzedaży towarów lub usług, ilościowo lub wartościowo, o ponad 20%. Nasza propozycja to realne wsparcie dla ponad miliona polskich przedsiębiorców.

Więcej na www.sejm.gov.pl

7

Poselski projekt ustawy – Pakiet pracowniczy

NR PISMA EW-020-156/20

Obecne rozwiązania, które służyć mają ochronie praw pracowniczych, w szczególności w związku z pandemią COVID-19 i jej skutkami, są zdecydowanie niewystarczające. Co więcej, część rozwiązań przyjętych w związku z przeciwdziałaniem COVID-19 można uznać za antypracownicze, jak jeden z przepisów „tarczy antykryzysowej”, który wprowadza możliwość organizacji obozów pracy.

Ustawa, która chronić będzie pracowników i pracownice w czasach szczególnie trudnych właśnie dla nich, jest więc niezbędna. Dzięki projektowanym rozwiązaniom pracownicy i pracownice w Polsce będą lepiej chronieni przed negatywnymi skutkami epidemii COVID-19.

Chcemy rozszerzenia podstawowych praw pracowniczych, które wynikają z umowy o pracę, na umowę zlecenie i umowę o dzieło. Są to, między innymi: prawo do godziwego wynagrodzenia za pracę; prawo do wypoczynku; prawo do bezpiecznych i higienicznych warunków pracy; prawo do zrzeszania się w związkach zawodowych; prawo do jednakowego wynagrodzenia za jednakową pracę lub za pracę o jednakowej wartości; obowiązek poszanowania godności i innych dóbr osobistych pracownika; gwarancja równego traktowania mężczyzn i kobiet w miejscu pracy; ściśle określone zasady rozwiązywania umów. To pierwszy krok w kierunku zagwarantowania wszystkim pracownikom i pracownicom godnych i stabilnych warunków zatrudnienia.

Kolejną proponowaną zmianą jest zachowanie świadczenia w wysokości 100% wynagrodzenia podczas zwolnienia chorobowego. Postulujemy także wykreślenie wszystkich antypracowniczych przepisów uchwalonych pod pretekstem walki z koronawirusem.

Więcej na www.sejm.gov.pl

Poselski projekt uchwały w sprawie ogłoszenia alarmu klimatycznego

NR DRUKU 57

Sejm RP ogłasza alarm klimatyczny oraz wzywa Radę Ministrów do natychmiastowych działań antykryzysowych w zakresie zmian klimatycznych, zanieczyszczenia powietrza i ubóstwa energetycznego.

Katastrofa klimatyczna jest faktem. Kolejne lata są najcieplejsze w historii pomiarów, a zjawiska pogodowe są coraz bardziej ekstremalne. W Polsce odczuliśmy to m.in. podczas wichury w Borach Tucholskich w 2017 roku, suszy w 2018 i 2019 roku, powodzi w roku 2018. Rok 2018 był najcieplejszym w historii polskich pomiarów. Należy pilnie wprowadzić strategię ograniczania emisji gazów cieplarnianych w najbardziej emisyjnych sektorach gospodarki.

Równolegle z katastrofą klimatyczną musimy skutecznie zmierzyć się z problemem zanieczyszczenia powietrza. Na schorzenia powstałe w wyniku smogu co roku umiera 45 tys. mieszkańców Polski, a gospodarka traci 150 mld zł.

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej zobowiązuje Radę Ministrów do:

1. wprowadzenia zakazu importu węgla;
2. ustanowienia rządowego programu likwidacji ubóstwa energetycznego do roku 2030 na kwotę 20 miliardów zł;
3. podjęcia działań w celu osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 roku, w tym przeznaczenia 8 mld zł na inwestycje i wsparcie elektromobilności;
4. ustanowienia programu inwestycji w odnawialne źródła energii do roku 2030, zakładającego dodatkowe wydatki inwestycyjne w wysokości 6-8 mld zł rocznie w sieci przesyłowe, termomodernizację budynków, panele słoneczne, elektrownie wiatrowe, pompy ciepła i domową produkcję energii;
5. przyspieszenia prac nad realizacją programu „Czyste Powietrze” poprzez większe wsparcie finansowe i organizacyjne gmin;
6. wprowadzenia rzetelnej edukacji klimatycznej do programów nauczania od 1 klasy szkoły podstawowej.

Poselski projekt uchwały w sprawie wyrażenia uznania dla laureatki Nagrody Nobla Olgi Tokarczuk

NR DRUKU 59

Są takie chwile w życiu, kiedy możemy przeżywać i być częścią Historii przez duże H. I właśnie taka Historia przez duże H się dzieje. Nasza wybitna pisarka, Pani Olga Tokarczuk, została uhonorowana literacką nagrodą Nobla. To niewątpliwie w pełni zasłużona nagroda i święto dla polskiej kultury, a przynajmniej tej jej części, która wyrosła na gruncie wielokulturowości I i II Rzeczypospolitej.

Której podstawowymi wartościami jest tolerancja, wolność i różnorodność. Olga Tokarczuk udowadnia, że są w tym kraju twórcy i twórczynie, którzy korzystając z naszej tradycji, historii i bogactwa naszego języka, mogą przekazać ludziom na całym świecie uniwersalną prawdę o człowieku, jego naturze i jego namiętnościach. I nie potrzebowała do tego nagrody Nobla, aby być wybitną pisarką i obywatelką świata.

Szczególnie do serca powinniśmy sobie wziąć, my politycy i polityczki, to, co powiedziała Olga Tokarczuk w swoim wykładzie w Sztokholmie kilka dni temu: żyjemy w czasach kakofonii dźwięków, informacji, wartości. Żyjemy w czasach, w których pomimo powszechnego i łatwego dostępu do wiedzy nie stajemy się lepszymi ludźmi. Za to często sięgamy po mowę nienawiści, po kłamstwo, fake newsy i manipulacje. Zbyt często ulegamy prymitywnym ideom i powrotowi do dobrze nam znanego, dusznego świata nacjonalizmu, szowinizmu i napiętnowania tych, którzy nie przystają do arbitralnie narzuconych schematów.

Olga Tokarczuk, podobnie jak inni nasi nobliści, Czesław Miłosz i Wisława Szymborska, uosabia tę część naszej kultury, która nie boi się inności, różnorodności i myślenia poza utartymi schematami. Która przekazuje czytelnikowi tę część prawdy, o której coraz częściej zapominamy, że u podstaw komunikacji między ludźmi leży szacunek i ciekawość, a nie ten sam kolor skóry, wyznanie, te same poglądy czy ta sama orientacja.

Sejm RP wyraża swoje najwyższe uznanie dla Olgi Tokarczuk laureatki literackiej nagrody Nobla za 2018 rok. Jesteśmy dumni i wzruszeni.

10

Poselski projekt ustawy o zmianie ustaw w celu usprawnienia procedury ślubowania sędziów Trybunału Konstytucyjnego

NR DRUKU 244

Zgodnie z obowiązującą ustawą, osoby wybrane na stanowisko sędziego Trybunału Konstytucyjnego składają ślubowanie przed Prezydentem RP. W praktyce widzieliśmy sytuacje, w których Prezydent nie przyjął od nich ślubowania i uznał, że nie mogą wykonywać swoich obowiązków – nie są sędziami Trybunału Konstytucyjnego. Dotychczas dotyczyło to trzech sędziów Trybunału Konstytucyjnego, którzy mimo wyboru nigdy nie objęli swojego stanowiska. Oznacza to, że wbrew intencjom autorów Konstytucji Prezydent RP staje się dodatkowym organem wybierającym sędziów.

Proponujemy proste rozwiązanie dotyczące zmiany i zwiększenia liczby urzędów uprawnionych do przyjęcia ślubowania przez osoby wybrane na stanowisko sędziego Trybunału Konstytucyjnego. Chcemy, by osoba wybrana na stanowisko sędziego mogła złożyć ślubowanie przed Marszałkiem Sejmu RP – a nie jak obecnie przed Prezydentem RP. Jeżeli byłoby to niemożliwe z przyczyn niezależnych od osoby wybranej na sędziego, ślubowanie zostanie złożone przed Marszałkiem Senatu RP. Ważny jest sam fakt złożenia ślubowania, nie jest najważniejsze przed kim ślubowanie jest składane.

Proponowane rozwiązania usprawnią proces powoływania sędziów Trybunału Konstytucyjnego w końcowej fazie oraz zapewni osobie wybranej na stanowisko sędziego możliwość złożenia ślubowania. To jeden z punktów przygotowanego przez nas Kalendarza Przywracania Praworządności. W Kalendarzu zapisaliśmy również zmiany dotyczące Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, tzw. Neo-KRS oraz rozdzielenia urzędów Prokuratora Generalnego i Ministra Sprawiedliwości.

Więcej na www.sejm.gov.pl

NR DRUKU 144

W 2018 roku do Polski sprowadzono 19,68 milionów ton węgla kamiennego, w tym 13,47 mln ton z Federacji Rosyjskiej, co równało się 1/5 polskiego wydobycia. Wartość importu z tego kierunku wyniosła 3,4 miliarda zł – najwięcej w historii. Od lat obserwuje się rosnący trend w imporcie rosyjskiego węgla. Polski sektor energetyczny coraz bardziej uzależnia się od dostaw zza wschodniej granicy. Prezydent Federacji Rosyjskiej zapowiedział zwiększenie wartości kontraktów na węgiel o 50%, co może również wpłynąć na wymianę z Polską.

Polski Skarb Państwa w ten sposób pośrednio finansuje władze Federacji Rosyjskiej. Państwowe (to jest należące do Skarbu Państwa lub samorządów różnych szczebli) przedsiębiorstwa kupują węgiel od przedsiębiorstw rosyjskich. Jednocześnie Rzeczpospolita Polska coraz częściej jest celem słownej agresji ze strony władz Federacji Rosyjskiej.

Rada Ministrów powinna swoim działaniem zagwarantować dywersyfikację źródeł surowców energetycznych importowanych do Polski. Należy wspierać w tym zakresie polskie spółki i polskich pracowników. Jest to niezwykle istotne ze względu na wydajność polskiego sektora energetycznego oraz ciepłowniczego. Nie można też dopuścić do sytuacji, w której polska gospodarka i energetyka będą uzależnione od rosyjskich surowców. Stoi to bowiem w oczywistej sprzeczności z interesem geopolitycznym Rzeczypospolitej Polskiej.

Sejm RP oczekuje, że Minister Aktywów Państwowych zwróci szczególną uwagę na źródła zaopatrzenia w surowce energetyczne w ramach sprawowania nadzoru właścicielskiego nad elektrowniami i elektrociepłowniami będącymi spółkami z udziałem Skarbu Państwa.

Sejm RP wzywa Radę Ministrów do zwiększenia inwestycji w odnawialne źródła energii, dzięki którym polski sektor energetyczny będzie mógł szybko uniezależnić się od dostaw węgla z innych krajów.

12

Poselski projekt uchwały w sprawie upamiętnienia 50. rocznicy śmierci Mieczysława Grydzewskiego oraz jego wkładu w kulturę narodową

NR DRUKU 147

W 2020 roku obchodzimy 50. rocznicę śmierci Mieczysława Grydzewskiego, wybitnego redaktora, wydawcy i dziennikarza.

Mieczysław Grydzewski w 1924 roku rozpoczął wydawanie „Wiadomości Literackich” – jednego z najważniejszych czasopism Polski międzywojennej, które przetrwały, w różnych wcieleniach, niemal sześćdziesiąt lat. Ponad czterdzieści lat wydawał je Mieczysław Grydzewski – to osiągnięcie, z którym w polskiej kulturze mogą równać się tylko tacy redaktorzy jak Jerzy Giedroyc czy Jerzy Turowicz.

Ostatni przedwojenny numer „Wiadomości Literackich” ukazał się z datą 3 IX 1939. W dziesięć dni później Mieczysław Grydzewski opuścił Polskę i udał się na emigrację, z której nigdy nie wrócił. Wróciły jednak „Wiadomości...” pod jego redakcją: najpierw w 1940 roku w Paryżu jako „Wiadomości Polskie, Polityczne i Literackie”, a później od 1946 roku w Londynie, jako „Wiadomości”. Tym ostatnim tytułem Grydzewski kierował osobiście do grudnia 1966 r. Po jego śmierci – 9 stycznia 1970 r. w Londynie – „Wiadomości” wychodziły jeszcze przez kolejną dekadę, aż do wiosny 1981 roku.

Życie i dzieło Mieczysława Grydzewskiego przypominają nam o tym, o czym wciąż zbyt łatwo zapominamy: że życie twórcze i duchowe społeczeństwa nie opiera się wyłącznie na indywidualnym wysiłku jednostek. Literatura nie powstaje jedynie z artystycznej wizji pisarza, ale w procesie pracy zbiorowej: od redaktorki i tłumacza po księgową i drukarza. Nie ma literatury bez życia literackiego i nie ma kultury bez instytucji kultury, które muszą być dla twórców oparciem i ramą.

Życie i dzieło Mieczysława Grydzewskiego stanowią ucieleśnienie tych prawd – dzisiaj nie mniej żywych niż przed półwieczem.

W 50. rocznicę śmierci Sejm Rzeczypospolitej Polskiej oddaje cześć jego pamięci i dziełu.

13

Poselski projekt uchwały w sprawie obecności polskich wojsk w Iraku i eskalacji konfliktu na Bliskim Wschodzie

NR DRUKU 183

Sejm RP apeluje do Rządu RP o zaangażowanie się w proces dyplomatyczny, którego celem będzie niedopuszczenie do wybuchu wojny na Bliskim Wschodzie.

Uznając w pełni suwerenność Iraku i wolę jego obywateli i obywaterek, Sejm RP wzywa rząd do uszanowania decyzji władz irackich w zakresie pobytu zagranicznych wojsk na terytorium tego kraju.

Sejm RP uznaje za szczególnie ważne powrót do porozumienia nuklearnego, wypowiedzianego jednostronnie przez Prezydenta USA. Obecnie jego wypowiedzeniem grozi także Iran, co oznacza jeszcze większe zagrożenie dla bezpieczeństwa w regionie i na całym świecie.

Działania wojenne na Bliskim Wschodzie stanowią bezpośrednie zagrożenie dla obywateli i obywatelek Iranu, Iraku i całego regionu, dla bezpieczeństwa Polski i Europy oraz dla życia polskich żołnierzy. Drogą do rozwiązania konfliktów w regionie jest deeskalacja i powrót do wielostronnych rozmów dyplomatycznych.

14

Poselski projekt uchwały w sprawie wsparcia w gaszeniu i ograniczaniu skutków pożarów w Australii

NR PISMA EW-021-18/20

Australia walczy z niszczycielskim żywiołem. Pożary lasów i buszu objęły już teren 84 tysięcy kilometrów kwadratowych, czyli powierzchnię większą niż $\frac{1}{4}$ powierzchni Polski. Życie straciło co najmniej 26 osób, w tym 3 strażaków ochotników, a tysiące osób musiało opuścić swoje domy i pozostaje bez dachu nad głową. Szacuje się, że zginęło prawie 500 milionów zwierząt – w konsekwencji niektóre gatunki są zagrożone wyginięciem. Pożary nadal się rozprzestrzeniają, a temperatura powietrza przekracza 40 stopni Celsjusza. Społeczność międzynarodowa powinna okazać solidarność i wesprzeć władze Australii w akcjach ratunkowych i pożarniczych.

Sejm RP wzywa Radę Ministrów do podjęcia działań umożliwiających wsparcie miejscowych służb. Polscy strażacy wielokrotnie udowodniali swoje bohaterstwo, wysokie kwalifikacje i zaangażowanie w trudnych warunkach, prowadząc akcje ratownicze poza granicami Polski – ostatnio podczas pożarów w Szwecji.

Katastrofa klimatyczna, skutkująca gwałtownymi zjawiskami pogodowymi, długotrwałymi suszami i degradacją środowiska naturalnego, to globalny problem. Powinniśmy wspólnie odpowiedzieć na nadchodzące wyzwania.

W czerwcu 2019 roku Sejm znacząco zaostrzył przepisy dotyczące odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli oraz dyrektorów szkół. Obecnie obowiązujące prawo naraża nauczyciela i dyrektora szkoły na daleko idące i nieuzasadnione konsekwencje. Zgodnie z obowiązującym stanem prawnym dyrektor szkoły, nie badając zarzutów dyscyplinarnych, jest zobowiązany w ciągu 3 dni zawiadomić rzecznika dyscyplinarnego. Nowelizacja ta wyłącza więc możliwość ukarania nauczyciela karą porządkową w przypadku czynów o mniejszej wadze. Ponadto, nawet w przypadku bezzasadnych zarzutów, dochodzi do zawieszenia nauczyciela lub dyrektora szkoły w wykonywaniu obowiązków.

Obecny stan prawny prowadzi także do znacznego opóźnienia w rozpatrywaniu zasadnych postępowań wobec nauczycieli oraz dyrekcji szkół. Jest więc on również niekorzystny dla samych uczniów. W konsekwencji stoi to w rażącej sprzeczności z dobrem dziecka.

Chcemy zapewnić ochronę nauczycielom oraz dyrektorom szkół, którzy nie naruszyli obowiązku godnego zachowania poprzez zaproponowanie zmiany tj.: zmianę terminu zawiadomienia rzecznika dyscyplinarnego o popełnieniu przez dyrektora szkoły bądź nauczyciela naruszającego prawa i dobro dziecka.

W przypadku stwierdzenia bezzasadności stawianych nauczycielowi lub dyrektorowi zarzutów nie będzie trzeba powiadamiać rzecznika dyscyplinarnego. Zmiana ta umożliwi dyrektorowi szkoły na zbadanie zarzutów i odpowiednie decyzje wobec bezzasadnych skarg.

Proponowany projekt ustawy powstał po konsultacjach ze Związkiem Nauczycielstwa Polskiego.

16

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych

NR DRUKU 289

Ustawa o sieci szpitali miała zapewnić realizację świadczeń w sposób kompleksowy i ciągły. Każdy podmiot udzielający świadczeń musi posiadać izbę przyjęć albo szpitalny oddział ratunkowy, z wyjątkiem szpitali pediatrycznych, onkologicznych czy pulmonologicznych; musi również posiadać umowę w zakresie anestezjologii i intensywnej terapii, z wyjątkiem szpitali dziecięcych. Do sieci zostały wpisane 592 placówki.

Wprowadzając zmiany w finansowaniu szpitali, rząd nie uwzględnił potrzeb zdrowotnych, sytuacji demograficznej i epidemiologicznej, stanu infrastruktury, nie uwzględniono również potencjału poszczególnych szpitali, który wynika z zajmowanej przestrzeni lub prowadzonych badań. Warunki kwalifikacji nie uwzględniają stopnia wykorzystania łóżek czy też liczba i wartości realizowanych świadczeń na poszczególnych oddziałach. Bez zmian w tym zakresie osoby starsze i mieszkające w regionach pozbawionych sprawnie działającego transportu publicznego będą miały coraz gorszy dostęp do dobrze finansowanych szpitali.

Proponujemy, żeby dyrektor wojewódzkiego oddziału Narodowego Funduszu Zdrowia mógł, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, wpisać świadczeniodawcę niespełniającego części warunków kwalifikacji, do wykazu świadczeniodawców zakwalifikowanych do poszczególnych poziomów systemu zabezpieczenia.

Projektowana zmiana pozwoli na lepsze dostosowanie sieci szpitali do potrzeb zdrowotnych oraz sytuacji demograficznej czy epidemiologicznej poprzez dodanie szczególnych uprawnień dyrektorowi wojewódzkiego oddziału Narodowego Funduszu Zdrowia.

Projekt ustawy nie wymaga wygospodarowania dodatkowych środków z budżetu państwa.

Więcej na www.sejm.gov.pl

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi

NR DRUKU 264

Od początku epidemii aktywnie uczestniczyliśmy w spotkaniach w Kancelarii Premiera i zgłaszaliśmy szereg rozwiązań, od systemowych po szczegółowe. Proponowaliśmy również zmiany, o których zapomniał rząd, tak jak w opisywanym projekcie ustawy.

Projekt proponowanych przez nas zmian reguluje status prawny osób z podejrzeniem zakażenia koronawirusem. Przewidywana zmiana reguluje zakres stosowania obowiązkowej hospitalizacji, obowiązkowego leczenia, a także tryb nakładania obowiązku izolacji lub kwarantanny oraz poddawania się badaniom przy zachorowaniu na COVID-19. Rząd zapomniał wprowadzić taką regulację, co spowodowało liczne problemy pacjentów.

Proponujemy zmianę przepisu wymieniającego choroby, w przypadku wystąpienia których obowiązkowa jest hospitalizacja. W wyniku rozprzeszczenia się wirusa SARS-CoV-2 pojawiła się potrzeba dodania do tej listy jednostki chorobowej COVID-19. Podjęcie takiego działania gwarantuje wyeliminowanie zagrożenia dla zdrowia publicznego i zapewnienie odpowiedniej opieki osobie chorej lub zakażonej.

Wejście w życie projektu ustawy nie będzie mieć wpływu na dochody budżetu państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego. Zmiana ustawy zabezpiecza jednak budżet państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego przed ewentualnymi roszczeniami osób poddanych kwarantannie, u których nie zostanie potwierdzone zarażenie wirusem SARS-CoV-2.

W odpowiedzi na nasz projekt ustawy Ministerstwo Zdrowia zaczęło prace nad pełnym uregulowaniem tego zagadnienia.

18

Poselski projekt uchwały w sprawie zobowiązania Rady Ministrów do ogłoszenia stanu klęski żywiołowej

NR PISMA EW-021-43/20

Już w na początku marca zgłosiliśmy projekt uchwały, który usprawniłby działanie państwa w czasie epidemii.

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej wzywa Radę Ministrów do wydania rozporządzenia wprowadzającego stan klęski żywiołowej na terenie całej Polski na czas 30 dni.

Na terenie całej Polski występuje epidemia koronawirusa SARS-CoV-2 wywołującego COVID-19. Zgodnie z oficjalnymi komunikatami Ministerstwa Zdrowia, nie osiągnięto jeszcze szczytu zachorowań. Według stanu na dzień 3 marca 2020 roku, zakażonych jest ponad 3000 Polek i Polaków. 59 osób zmarło. Jest to katastrofa naturalna w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 kwietnia 2002 roku o stanie klęski żywiołowej, która wymaga podjęcia odpowiednich działań – w tym wynikających z wprowadzenia stanu klęski żywiołowej. Szczególnie w czasie epidemii należy podejmować działania zgodne z Konstytucją RP oraz wykorzystywać możliwości wskazane w art. 232 Konstytucji RP.

Zgodnie ze wskazanym przepisem Konstytucji RP, w celu zapobieżenia skutkom katastrof naturalnych lub awarii technicznych noszących znamiona klęski żywiołowej oraz w celu ich usunięcia Rada Ministrów może wprowadzić na czas oznaczony, nie dłuższy niż 30 dni, stan klęski żywiołowej na części albo na całym terytorium państwa. W obecnych warunkach Rada Ministrów powinna wykorzystać to konstytucyjne uprawnienie.

Proponowany projekt uchwały nie przewiduje dodatkowych skutków finansowych pociągających za sobą obciążenie budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

NR DRUKU EW-020-143/20

Projektowana ustawa o bezpiecznym przerywaniu ciąży oraz o edukacji o zdrowiu i seksualności ma na celu zagwarantować realizację pełni praw reprodukcyjnych, w tym prawa do ochrony zdrowia, nauki i poszanowania prywatności w zakresie rozrodczości. Obowiązująca obecnie ustawa z 1993 roku nie zapewnia kobietom należytej ochrony. Obecny stan prawny rażąco narusza prawa do ochrony zdrowia reprodukcyjnego oraz blokuje dostęp do edukacji seksualnej i nowoczesnych metod planowania rodziny.

W Polsce łamane jest również prawo do przerywania ciąży w przypadkach, w których: ciąża zagraża życiu lub zdrowiu kobiety ciężarnej, badania prenatalne lub inne przesłanki medyczne wskazują na duże prawdopodobieństwo ciężkiego i nieodwracalnego upośledzenia płodu albo nieuleczalnej choroby zagrażającej jego życiu, zachodzi uzasadnione podejrzenie, że ciąża powstała w wyniku przestępstwa. Wynika to z tego że część lekarzy powołuje się na klauzulę sumienia i odmawia zabiegu, nie uzasadniając przyczyn skorzystania z tego środka. Nie muszą go oni również nigdzie odnotowywać.

Proponujemy więc m.in.:

1. zobowiązanie administracji rządowej i samorządu terytorialnego do zapewnienia realizacji praw reprodukcyjnych, w tym szczególne zobowiązanie do zapewnienia opieki zdrowotnej w okresie ciąży, pomocy materialnej w okresie ciąży, porodu i połogu oraz dostępu do informacji;
2. zobowiązanie szkoły lub uczelni wyższej do udzielenia uczennicy w ciąży urlopu oraz innej pomocy niezbędnej do ukończenia przez nią edukacji;
3. zapewnienie rzetelnej edukacji o zdrowiu i seksualności w szkołach;
4. zagwarantowanie prawa do bezpiecznego przerwania ciąży do 12. tygodnia ciąży, a w szczególnych przypadkach także po 12. tygodniu ciąży;
5. wprowadzenie dodatkowych regulacji w zakresie tzw. „klauzuli sumienia”;
6. rozszerzenie programu badań prenatalnych na badanie białka PAPP-A dla wszystkich kobiet w ciąży.

Więcej na www.sejm.gov.pl

Obecnie zasiłki dla bezrobotnych są bardzo niskie, dostęp do nich jest ograniczony (w końcu IV kwartału 2019 r. prawa do zasiłku dla bezrobotnych nie posiadało 83,6% zarejestrowanych bezrobotnych) i przysługują przez krótki czas.

Stoimy na stanowisku, że system świadczeń pieniężnych dla bezrobotnych od wielu lat wymaga przebudowy. Pandemia COVID-19 uwidoczniła tę konieczność w sposób szczególny. W obliczu kryzysu epidemicznego i wywołanego nim kryzysu gospodarczego nie można dopuścić do radykalnego ubożenia polskich gospodarstw domowych.

Proponujemy:

1. wprowadzenie świadczenia kryzysowego w wysokości 80% minimalnego wynagrodzenia, czyli 2100 zł;
2. podwyższenie wysokości świadczeń pieniężnych dla bezrobotnych;
3. rozluźnienie kryterium przyznania świadczeń;
4. rozszerzenie listy osób uprawnionych do świadczeń pieniężnych dla bezrobotnych podczas zagrożenia epidemicznego, stanie epidemii, stanie klęski żywiołowej i w stanie wyjątkowym;
5. wzrost kwoty wysokości stypendium dla bezrobotnych podczas odbywania stażu.

Projektowane rozwiązania finansowane będą z Funduszu Pracy po otrzymaniu odpowiedniej dotacji z budżetu państwa. Dodatkowo, przewidziane w projektowanej ustawie świadczenia z pomocy społecznej będą finansowane z budżetów jednostek samorządu terytorialnego po otrzymaniu odpowiedniej dotacji celowej z budżetu państwa.

Chcemy dodatkowo, żeby świadczenia pieniężne dla bezrobotnych: zasiłek dla bezrobotnych oraz zasiłek okresowy nazywały się: „świadczenie gwarantowane” oraz „okresowe świadczenie gwarantowane”. Obywatel i obywatelka muszą mieć pewność, że w razie pogorszenia ich sytuacji nie zostaną pozostawieni sami sobie.

NR DRUKU 356

Zmiany, które proponujemy są sprzeciwem wobec komercjalizacji i prywatyzacji ochrony zdrowia. Nowelizacja ustawy o działalności leczniczej z dnia 31 marca 2020 roku doprowadziła do tego, że możliwa staje się sprzedaż podmiotom prywatnym akcji lub udziałów w szpitalu. Poprzez wprowadzenie zmian nawet 49% akcji lub udziałów może należeć do podmiotów prywatnych. Przepis ten pojawił się bez realnej debaty w Sejmie, nie było też dyskusji na komisji ani na posiedzeniu plenarnym. Ustawę podpisał Prezydent Andrzej Duda, który jednocześnie w kampanii wyborczej fałszywie oskarżał inne ugrupowania o chęć komercjalizacji szpitali.

Proponujemy skreślenie przepisu, który umożliwi komercjalizację szpitali przez organy prowadzące. To propozycja powrotu do przepisów sprzed 31 marca 2020 roku.

Jesteśmy przeciwko komercjalizacji i prywatyzacji szpitali. Wielokrotnie zgłaszaliśmy poprawki usuwające te szkodliwe przepisy, teraz składamy projekt ustawy w tej sprawie.

Proponowany przez nas projekt nie wywołuje żadnych kosztów dla budżetu państwa oraz chroni ponad 900 szpitali przed prywatyzacją oraz ograniczeniem dostępu do usług medycznych dla milionów Polek i Polaków. To jedna z wielu propozycji Lewicy, obok zwiększenie finansowania opieki zdrowotnej z budżetu państwa, usprawnienia zarządzania w systemem, refundacji szczepień, zmiany systemu refundacji leków. Od początku kadencji prezentujemy program systemowych zmian w opiece zdrowotnej.

22

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o stanie klęski żywiołowej

NR PISMA EW-020-152/20

W obowiązującym stanie prawnym nie ma przepisów dotyczących wprowadzenia stanu klęski żywiołowej w czasie kampanii wyborczej i wyborów. Konieczne jest uregulowanie przepisów, które wypełnią obecną lukę.

Proponujemy rozwiązanie, które pozwala na przeprowadzenie wyborów w czasie stanu klęski żywiołowej. Proponujemy zasadę: jeżeli stan klęski żywiołowej został wprowadzony przed datą zarządzenia wyborów, a dopuszczalna data zarządzenia wyborów przypada w czasie stanu klęski żywiołowej – wybory zarządza się w ciągu 14 dni od dnia jego zakończenia.

Kolejna zmiana zakłada, że jeżeli stan klęski żywiołowej został ogłoszony po dacie zarządzenia wyborów, a data wyborów przypada podczas stanu klęski żywiołowej bądź w ciągu 90 dni od dnia jego zakończenia – datę wyborów wyznacza się ponownie.

Wprowadzenie stanu klęski żywiołowej nie będzie miało wpływu na przeprowadzoną kampanię wyborczą, nie wpłynie na obowiązki i uprawnienia komitetów wyborczych oraz kandydatów. Oznacza to, że zaproponowane przez nas zmiany w istotnym stopniu przedłużą kampanię wyborczą. W związku z tym określone w przepisach Kodeksu wyborczego limity wydatków dla komitetów wyborczych, ulegają zwiększeniu proporcjonalnie do okresu, o który przedłużona została kampania wyborcza.

Wejście w życie projektowanej ustawy nie spowoduje zwiększenia wydatków po stronie budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Zmiany mają jedynie wpływ na uprawnienia i obowiązki po stronie uczestników wyborów i kampanii wyborczej: komitetów wyborczych i kandydatów.

Więcej na www.sejm.gov.pl

23

Poselski projekt ustawy o Komisji prawdy i zadośćuczynienia w sprawach związanych z zachowaniami o charakterze pedofilskim osób duchownych

NR PISMA EW-020-162/20

Pedofilia w Kościele katolickim jest problemem, który został już szeroko rozpoznany. Wystarczy wspomnieć raporty Fundacji „Nie lękajcie się” czy słynny film dokumentalny braci Sekielskich „Tylko nie mów nikomu. Jednak pomimo społecznej świadomości tego zjawiska w polskim systemie prawa nadal brakuje konkretnego rozwiązania, które pozwoliłoby sprawiedliwie sądzić osoby oskarżone o czyny pedofilne, chronić ofiary, a także przeciwdziałać całemu zjawisku.

Dlatego proponujemy powołanie Komisji Prawdy i Zadośćuczynienia, która w sposób jawny i przejrzysty wyjaśni i oceni naruszenia obowiązującego prawa w zakresie ochrony praw nieletnich. Celem Komisji jest pełne wyjaśnienie przypadków nadużyć seksualnych popełnianych przez osoby duchowne oraz sposobów reakcji na nie władz kościelnych oraz organów państwa. W szczególności przedmiotem analizy będą przypadki ewentualnych zaniechań oraz zaniedbań władz kościelnych, organów prokuratury, Policji i sądów w ściganiu oraz skutecznym karaniu sprawców tych nadużyć. Temu celowi służyć będzie wstępne rozpoznawanie, czy doszło do popełnienia czynu zabronionego, czy dołożono należytej staranności dla wyjaśnienia wszystkich okoliczności takich czynów, a w razie ich potwierdzenia czy nastąpiła adekwatna reakcja i pełne wynagrodzenie szkód materialnych oraz moralnych wszystkim osobom pokrzywdzonym.

Proponujemy, żeby przedawnienie karalności tego przestępstwa nie mogło nastąpić przed ukończeniem przez niego 50. roku życia ofiary czynów pedofilskich. Osoby, które mając wiarygodną wiadomość o przestępstwie pedofilskim nie zawiadomiły odpowiednich instytucji wymiaru sprawiedliwości, będą podlegać karze do lat 3 pozbawienia wolności.

Więcej na www.sejm.gov.pl

NR DRUKU 442

Dla wielu sektorów epidemia oznacza 100-procentowy spadek obrotów. Z punktu widzenia przedsiębiorcy oznacza to wstrzymane jakiegokolwiek aktywności gospodarczej. Z punktu widzenia gmin, powiatów i województw oznacza to znaczny spadek dochodów z udziałów we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych oraz z podatku dochodowego od osób prawnych. Środki te przeznaczane są na bieżące utrzymanie wspólnot lokalnych – m.in. oświetlenie uliczne, gospodarka komunalna, transport publiczny, utrzymanie instytucji kultury.

Proponowana ustawa zakłada rekompensatę dla jednostek samorządu terytorialnego z tytułu utraconych dochodów z PIT i CIT. Nie są to wszystkie utracone dochody samorządu terytorialnego. Wiele z nich zawiesiło bądź umorzyło podatek od nieruchomości i podatek transportowy. Większość samorządowych zakładów budżetowych straciła znaczną część przychodów. Rosną również wydatki, związane z pomocą społeczną oraz przeciwdziałaniem rozprzestrzenianiu się wirusa SARS-CoV-2. To samorządowcy w całej Polsce zapewniają podstawowy dostęp do środków ochronnych.

Proponujemy, by subwencja rekompensująca od państwa dla samorządu wynosiła połowę utraconych w 2020 roku dochodów z udziałów w PIT i CIT. W ten sposób rozkłada się koszty kryzysu gospodarczego pomiędzy samorząd terytorialny a państwo.

Proponujemy również przekazywanie przez państwo dotacja celowej na wykonanie obowiązków samorządu związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

To w samorządach, w mniejszych i średnich miastach okaże się jak głęboki będzie kryzys gospodarczy wywołany koronawirusem. Dlatego państwo powinno wspierać samorządowców w staraniach o ratowanie miejsc pracy i zapewnienie bezpiecznych warunków życia mieszkańców.

NR DRUKU 440

Tysiące osób w całej Polsce dostało mandaty za nienoszenie maseczek w przestrzeni otwartej – na świeżym powietrzu. Mandaty wystawiano na podstawie rozporządzenia Ministra Zdrowia. Minister Zdrowia nie miał jedyna odpowiedniego upoważnienia ustawy do wydania takiego rozporządzenia. W proponowanym projekcie ustawy chcemy wyjaśnić sytuację i umożliwić tysiącom ludzi w całym kraju dochodzenie swoich racji i unieważnienie mandatów wystawionych bez podstawy prawnej. Nie ma naszej zgody na wykraczanie aparatu państwa poza normy wskazane w przepisach.

Proponujemy, by Rada Ministrów po uzyskaniu opinii Głównego Inspektora Sanitarnego mogła ze względów epidemicznych rozszerzyć obowiązek poddania się badaniom lekarskich oraz stosowaniu innych środków profilaktycznych i zabiegów na inne osoby niż te chore i podejrzane o zachorowanie. Zaproponowane zmiany regulować będą zakres stosowania obowiązkowej hospitalizacji, obowiązkowego leczenia, a także tryb nakładania obowiązku izolacji lub kwarantanny oraz poddawania się badaniom. W wyniku rozprzestrzeniania się wirusa pojawiła się również potrzeba dodania do listy obowiązkowej hospitalizacji COVID-19.

Zmiany nie będą rodzić żadnych kosztów dla budżetu państwa, gdyż dotychczas lekarze stosując wiedzę medyczną w przypadku rozpoznania chorób wymienionych w ustawie stosowali hospitalizację, ponieważ tylko podjęcie takiego działania gwarantuje wyeliminowanie zagrożenia dla zdrowia publicznego i zapewnienie odpowiedniej opieki osobie chorej lub zakażonej.

Kodeks karny zmieniano prawie 100 razy. Mimo tego obecny stan ochrony prawnokarnej nie odpowiada współczesnym potrzebom społecznym. Przepisy są niewspółmiernie restrykcyjne i stanowią nadmierną ingerencję w sferę swobody wypowiedzi. Obowiązujące przepisy stanowią ponadto nieuzasadnione uprzywilejowanie Prezydenta RP względem innych organów konstytucyjnych.

Celem zaproponowanych przez nas zmian jest wypełnienie luki i przywrócenia równowagi między ochroną obywateli a konstytucyjną zasadą wolności słowa. Zmiany mają również antydyskryminacyjny charakter, który jest zgodny z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej tj.: zakaz dyskryminacji z jakiegokolwiek powodu, zasada równości wobec prawa, nakaz traktowania wszystkich w równy sposób przez władze państwa.

Chcemy zapewnić skuteczną ochronę prawnokarłą przed przestępstwami popełnianymi z nienawiści z uwagi na płeć, tożsamość płciową, wiek, niepełnosprawność oraz orientację seksualną. Szczególnie w ostatnich czasach wzrasta liczba przestępstw z nienawiści, ukierunkowana na mniejszości, przede wszystkim te etniczne i seksualne. Dlatego proponujemy uzupełnienie przesłanek popełnienia przestępstw z nienawiści, co zapewni lepszą ochronę obywatelom. Przestępstwa z nienawiści i mowa nienawiści są coraz bardziej powszechne – można się z nimi spotkać już w przestrzeni publicznej, zarówno tej rzeczywistej jak i wirtualnej, czyli w mediach społecznościowych.

Określenie granicy pomiędzy tym, co jest dozwoloną krytyką i wyrazem wolności słowa a mową nienawiści jest tak trudne, jak i potrzebne. W obecnej sytuacji, przy wzroście znaczenia mowy nienawiści (zarówno pod względem liczby takich przypadków, jak i późniejszych jej efektów) regulacja ta jest niezbędna.

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy o gospodarce nieruchomościami

NR DRUKU 513

Reprywatyzacja to trwający już 30 lat proces polegający na zwracaniu nieruchomości, często wraz z lokatorami. Skutkuje to licznymi konfliktami społecznymi i sięganiem po pozaprawne metody odzyskiwania nieruchomości.

Celem projektu ustawy jest uregulowanie spraw zwrotów związanych z roszczeniami przedwojennych właścicieli, którzy utracili własność na rzecz państwa w wyniku wyłączenia. Projekt ograniczy zjawisko zwrotów kamienic z lokatorami, zabezpieczając prawa lokatorskie osób zamieszkujących nieruchomości.

Planujemy uregulować sprawę zwrotów związanych z roszczeniami przedwojennych właścicieli, którzy utracili własność na rzecz państwa w wyniku wyłączenia na mocy dekretu z dnia 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy. Ograniczymy zjawisko zwrotów kamienic z lokatorami, zabezpieczając prawa lokatorskie osób zamieszkujących nieruchomości i zmniejszymy nakłady, jakie ponoszą samorządy oraz Skarb Państwa w związku z wypłacaniem odszkodowań.

Chcemy określić standardy odpowiedniej wyceny nieruchomości, uwzględniającej ówczesną wartość rynkową nieruchomości. Rozporządzenie wydane na podstawie proponowanej ustawy będzie mogło uwzględniać w szczególności stan zachowania nieruchomości po 1945 roku, nakłady poniesione na budowę, obciążenia hipoteczne, koszt materiałów budowlanych, koszt wykonanej pracy i koszt projektu architektonicznego. Taki sposób wyceny, mający na względzie poziom zachowania nieruchomości po 1945 roku, pozwoli na wypłatę odszkodowań w wysokości odpowiadającej realnej stracie.

Projekt ustawy nie wymaga wygospodarowania dodatkowych środków z budżetu państwa ani budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Więcej na www.sejm.gov.pl

28

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw

NR PISMA EW-020-186/20

Zmiany klimatu są niezaprzeczalnym faktem. Negatywne konsekwencje podnoszenia się temperatury na świecie nie są już tylko zagrożeniem na horyzoncie, ale naszą codzienną rzeczywistością. W okresie 1951-1981 było w Polsce 6 susz – średnio jedna co 5 lat; w okresie 1982–2011 susz było aż 18 – średnio co 2 lata. Obecnie, od 2013 r. mamy suszę co roku. Sytuacja dramatycznie pogarsza się, mimo iż roczna suma opadów na przestrzeni ostatnich dekad wykazuje lekko rośnię. Przyczyny coraz częstszych i dotkliwszych susz należy upatrywać w zmianie charakteru opadów oraz wzroście temperatury. Coraz częściej występują opady intensywne, mniej jest zaś umiarkowanego deszczu, a okresy bez opadów wydłużają się. Wyższe temperatury powodują zaś brak lub krótkie utrzymywanie się pokrywy śnieżnej, niższą wilgotność powietrza i szybsze odparowywanie wody.

W obecnych warunkach klimatycznych jedynie zrównoważona gospodarka wodna może ograniczać negatywny wpływ suszy na społeczeństwo, środowisko i gospodarkę.

Oferujemy po pierwsze wprowadzenie nowych obowiązków w procesach planistycznych, inwestycyjnych i utrzymaniowych, po drugie usunięcie dotychczas obowiązujących przepisów, których praktyka stosowania powodowała pogłębianie problemu suszy.

Znaczną część proponowanych rozwiązań oparto na Opinii Komisji Państwowej Rady Ochrony Przyrody ds. Wód i Mokradeł w sprawie projektu ustawy –Prawo wodne nr WiM-15-1-1 i przygotowanej w 2019 roku ekspertyzy Fundacji WWF Polska dotyczącej przyrodniczych i ekonomicznych aspektów gospodarowania wodami płynącymi.

Więcej na www.sejm.gov.pl

NR PISMA EW-020-191/20

Celem głównym proponowanego projektu ustawy jest realizacja art. 18 Konstytucji – zapewnienia opieki i ochrony Rzeczypospolitej Polskiej rodzinom, które do tej pory takiej ochrony były pozbawione. Powyższy cel jest realizowany poprzez zapewnienie prawnych ram funkcjonowania w Polsce związków nieformalnych.

Szacuje się, że w Polsce ponad milion osób żyje w nieformalnym związku jedнопłciowym. Proponujemy wprowadzenie możliwości formalizacji takich związków. Związki partnerskie dostępne będą również dla par różnopłciowych. Zapewnią one możliwość formalizacji związku w takim zakresie, w jakim pary tego oczekują, zapewniając jednocześnie ochronę prawną wychowywanym w związkach nieformalnych dzieciom (1/4 wszystkich dzieci wychowywanych w Polsce). Obecnie partner rodzica biologicznego ma ograniczone możliwości prawne działania np. podczas choroby dziecka lub po śmierci rodzica biologicznego. Następstwem tego jest zagrożenie zdrowia lub życia dziecka, lub też niepotrzebna trauma spowodowana utratą obojga rodziców.

Proponujemy by związek partnerski mogły zawrzeć dwie pełnoletnie osoby, które podjęły świadomą i swobodną decyzję. Zawarcie związku partnerskiego możliwe będzie poprzez złożenie zgodnych oświadczeń woli przed kierownikiem urzędu stanu cywilnego. Proponujemy by między partnerami mogła powstać wspólność majątkowa.

Proponowane rozwiązania przyniosą zasadnicze korzyści gospodarcze, bowiem zapewnią pewność obrotu prawnego, usystematyzują stosunki międzyludzkie, jak również w sposób przejrzysty ukształtują ich stosunki gospodarcze i sytuację prawną.

NR PISMA EW-020-192/20

Przepisy dotyczące związku partnerskiego wymagają wprowadzenia osobna ustawą, zgodnie z zasadami poprawnej legislacji. Związek partnerski to uznawany prawnie związek dwóch żyjących wspólnie osób, przyznający im możliwość zawiązania wspólnoty majątkowej, prawo do dziedziczenia oraz możliwość korzystania z większości przywilejów przysługujących dotąd rodzinie. Niestety mimo kilkakrotnie składanych propozycji ich uznania Polska nadal nie uznaje obecnie formalnych związków partnerskich, w tym tych zawartych w krajach, gdzie są one możliwe.

Zaproponowane zmiany do ustaw przewidują m.in.:

1. wzajemne dziedziczenie partnerów po sobie w pierwszym kręgu spadkowym, w sposób tożsamy jak dziedziczenie po sobie małżonków;
2. uznanie zawartego za granicą związku partnerskiego w Polsce;
3. wspólne rozliczenia podatkowe partnerów;
4. wprowadzają domniemanie ojcostwa w przypadku urodzenia się dziecka w związku partnerskim zawartym przez osoby różnej płci;
5. prawo do pochówku partnera;
6. prawo do uzyskania informacji medycznej o stanie zdrowia partnera.

Chcemy umożliwić obywatelom Rzeczypospolitej Polskiej, którzy nie byli dotychczas uznawani za osoby najbliższe względem swoich partnerów, prowadzenie wspólnego gospodarstwa domowego oraz pozostawania we wspólnym pożyciu w sposób sformalizowany. Umożliwi to prawne ukształtowanie licznych relacji, które dotychczas istniały faktyczne, a nie korzystały w pełnym zakresie z ochrony prawnej. W związku z powyższym, nowe przepisy przyniosą skutek w postaci formalnego ukształtowania relacji społecznych, ekonomicznych i prawnych części obywateli.

NR PISMA EW-020-193/20

Małżeństwo jest instytucją społeczną i prawną. Pozwala połączyć formalnym węzłem dwie osoby pozostające w zaangażowanym związku opartym na wzajemnej miłości i odpowiedzialności. Zapewnia ono bezpieczne otoczenie osobiste i prawno-majątkowe, w którym wychowywane są dzieci. Małżeństwo łączy wzajemne zobowiązania dwóch osób, życie rodzinne oraz relacje między małżonkami a instytucjami państwowymi.

Obecnie większość państw europejskich przewiduje możliwość zawarcia zinstytucjonalizowanego związku przez osoby tej samej płci w formie zarejestrowanego związku partnerskiego lub małżeństwa. Sformalizowane związki osób tej samej płci znane są nie tylko w Europie, lecz także w Ameryce Północnej i Południowej, Republice Południowej Afryki, Australii i Nowej Zelandii. W ciągu zaledwie kilkunastu lat od wprowadzenia rozwiązań holenderskich równość małżeńską zapewniły także: Belgia (2003), Hiszpania, Kanada (2005), Republika Południowej Afryki (2006), Norwegia, Szwecja (2009), Portugalia, Islandia, Argentyna (2010), Dania (2012), Brazylia, Francja, Urugwaj, Nowa Zelandia (2013), Anglia, Walia, Szkocja (2014), Luksemburg, Stany Zjednoczone, Irlandia (2015), Grenlandia, Kolumbia (2016), Finlandia, Wyspy Owcze, Malta, Niemcy, Australia (2017), Austria, Tajwan, Ekwador (2019), Irlandia Północna i Kostaryka (2020).

Zasadniczym celem projektu ustawy jest wprowadzenie do prawa polskiego równości małżeńskiej, czyli umożliwienie zawarcia małżeństwa dwóm osobom niezależnie od ich płci. Nastąpi to poprzez otwarcie obowiązującej regulacji prawnej małżeństwa dla par osób tej samej płci. Projekt zmierza do zrównania ludzi pod względem przysługujących im praw niezależnie od ich płci i orientacji seksualnej.

NR DRUKU 468

Sto lat temu, 29 października 1920 roku, uchwalono ustawę o spółdzielniach. Była to pierwsza polska ustawa spółdzielcza, która ujęła w normy prawne dynamicznie rozwijający się w niepodległej Rzeczypospolitej ruch spółdzielczy. Do dzisiaj ustawa ta stanowi wzór aktu prawnego, który wywarł istotny wpływ na kształtowanie się modelu spółdzielni w prawie polskim. Obecnie obowiązująca definicja spółdzielni wzorowana jest właśnie na tej ustawie. Dzięki ustawie z 1920 roku spółdzielnia stała się odrębnym typem gospodarczej osoby prawnej.

Pierwsza polska ustawa spółdzielcza wprowadziła zasadę, że członkostwo w spółdzielni jest dostępne dla wszystkich. Każdy członek ma jeden głos bez względu na ilość posiadanych udziałów. Wprowadzono również zasadę prowadzenia, obok działalności gospodarczej, także działalności kulturalno-oświatowej.

Rozwiązania sprzed stu lat były nowoczesne i stanowiły podstawę do wypracowania przez Międzynarodowy Związek Spółdzielczy zasad spółdzielczych: dobrowolnego i otwartego członkostwa, demokratycznej członkowskiej kontroli, autonomii i niezależności, troski o lokalną spółdzielczość. Zasady te do dzisiaj są respektowane na całym świecie.

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej wyraża uznanie dla bogatego dorobku spółdzielczości w Polsce, zaczynając od Hrubieszowskiego Towarzystwa Rolniczego Ratowania się Wspólnie w Nieszczęściach, założonego przez Stanisława Staszica. Dzięki takim postaciom jak ks. Stanisław Adamski, Edward Abramowski, Maria Dąbrowska czy Wiesław Chrzanowski ruch spółdzielczy jest dzisiaj aktywny i może czerpać z ogromnego dorobku poprzednich pokoleń.

Poselski projekt ustawy o jawności przychodów kościołów i związków wyznaniowych oraz zniesieniu ich przywilejów finansowych

NR DRUKU EW-020-200/20

Konstytucja Rzeczypospolitej Polski prosto i wyraźnie nakazuje bezstronność władz publicznych w sprawach przekonań religijnych, świątopoglądowych i filozoficznych. Rzeczpospolita Polska jest formalnie państwem świeckim, w którym organem władzy ustawodawczej jest pochodzący z wyborów powszechnych parlament, upoważniony do kształtowania transparentnych zasad przepływów finansowych.

Niedopuszczalne jest przekazywanie środków publicznych wspólnotom religijnym poza kontrolą demokratyczną, w drodze uznaniowych decyzji organów władzy publicznej bez zachowania pełnej jawności i poprzedzenia ich publiczną debatą parlamentarną. Przykładami takich debat z lat ubiegłych mogłyby być przyznanie środków na budowę Świątyni Opatrzności Bożej w Warszawie, rozszerzenie konkordatowego katalogu wyższych uczelni wyznaniowych finansowanych przez państwo czy też finansowanie Świątowych Dni Młodzieży, które odbyły się w Krakowie (państwo pokryło 10% kosztów organizacji wydarzenia na kwotę ponad 20 mln zł).

Naszą propozycją rozwiązania problemu uprzywilejowanej pozycji Kościoła katolickiego jest ujawnienie jego dochodów, jak również dochodów pozostałych kościołów oraz związków wyznaniowych w ogóle. Jest to niezbędna zmiana, nakładająca bezpośrednio związek informacyjny, a także zobowiązanie kościołów, związków wyznaniowych i innych kościelnych osób prawnych do ewidencjonowania i informowania o wysokości uzyskiwanych przychodów.

Ponadto chcemy zlikwidować zwolnienia podatkowych i innego rodzaju przywileje jakimi cieszą się kościoły i inne związki wyznaniowe w naszym państwie. Wejście w życie zmian przyniesie konkretne oszczędności, które wynikają z finansowania działalności kościołów oraz związków wyznaniowych.

Więcej na www.sejm.gov.pl

NR DRUKU EW-020-222/20

Dzisiaj wiele gmin w Polsce nie pobiera od uczelni i jednostek badawczych podatku rolnego i leśnego za zajmowane przez nie grunty. Dzięki temu wspierają te jednostki nauki, ale same gminy tracą część swoich dochodów. Szczególnie w czasach kryzysu w wyniku epidemii to ważna część dochodów samorządu terytorialnego, która może decydować o właściwym funkcjonowaniu gminy. Jednocześnie nie można obciążyć uczelni dodatkowymi kosztami w tym zakresie.

Projektowana ustawa służy stworzeniu zainteresowanym jednostkom samorządu terytorialnego podstaw do ubiegania się o zwrot utraconych dochodów z tytułu zwolnień z podatku rolnego i z podatku leśnego, których beneficjentami są podmioty systemu szkolnictwa wyższego i nauki, tj.:

1. uczelnie,
2. instytuty naukowe i pomocnicze jednostki naukowe Polskiej Akademii Nauk,
3. instytuty badawcze,
4. Centrum Łukasiewicz
5. instytuty działające w ramach Sieci Badawczej Łukasiewicz.

Rozwiązania te służą właściwemu finansowaniu gmin, na obszarze których znajdują się wspomniane uczelnie i jednostki badawcze. Ułatwia to prowadzenie działalności badawczej i rekompensuje gminom straty z tego powodu. Proponowane rozwiązanie wspierają zatem rozwój szkolnictwa wyższego i instytucji badawczych, a także promują włączanie się samorządowców i poprawę pracy jednostek naukowych w całym kraju.

Rozwiązania przewidziane projektowaną ustawą zostaną sfinansowane w całości z budżetu państwa. Wydatki z budżetu państwa nie przekroczą 25 mln zł rocznie.

NR DRUKU EW-020-242/20

Celem proponowanej przez nas ustawy jest poprawa bezpieczeństwa pieszych znajdujących się na przejściu dla pieszych, wchodzących na to przejście bądź oczekujących na wejście na przejście oraz ogólna poprawa stanu bezpieczeństwa na drogach. W 2018 roku doszło do większej liczby wypadków na przejściach dla pieszych (3738 wypadków) niż w roku 2010 roku (3307 wypadków), co świadczy o klęsce polskiego państwa w zakresie polityki bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz o braku skuteczności obecnych rozwiązań. Według statystyk Unii Europejskiej Polska jest jednym z najbezpieczniejszych dla pieszych państw unijnych. Potwierdzają to raporty Komendy Głównej Policji, Naczelnej Izby Kontroli oraz Krajowej Rady Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego.

Proponujemy wprowadzenie dozwolonej prędkości 50 km/h na obszarze zabudowanym, niezależnie od pory dnia. Jak pokazują badania wzrost prędkości pojazdu z 50 do 60 km/h skutkuje trzykrotnym wzrostem ryzyka śmierci pieszego w przypadku zdarzenia drogowego. Ponadto postulujemy wprowadzenie możliwości zatrzymania prawa jazdy w sytuacji przekroczenia dopuszczalnej prędkości o 50 km/h poza obszarem zabudowanym. chcemy również wprowadzenia bezwzględnego pierwszeństwa pieszego na przejściu dla pieszych.

Nasze propozycje przyczynią się do zwiększenia bezpieczeństwa pieszych w ruchu drogowym, na co wskazują statystyki zdarzeń drogowych prowadzone w państwach Unii Europejskiej, gdzie obowiązują rozwiązania przez nas proponowane. Obecna polityka państwa w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego okazała się nieskuteczna, co obrazują raporty Komendy Głównej Policji.

Proponowany projekt ustawy powstał po konsultacjach z Federacją „Piesza Polska”.

Celem projektowanej ustawy jest zapewnienie jawności i transparentności procesu wydatkowania pieniędzy na naukę, które przeznaczane są na inwestycje związane z działalnością naukową, utrzymanie aparatury naukowo-badawczej oraz – w szczególności – zadania finansowane przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju oraz Narodowe Centrum Nauki.

Chcemy zagwarantowania prawa dostępu do informacji publicznej. Każdy obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej, w zakresie, w jakim gospodarują majątkiem Skarbu Państwa. Po drugie, postulujemy eliminację niektórych ryzyk związanych z przyznawaniem i wydatkowaniem tych środków. Brak jawności i transparentności przyznawania środków na naukę może prowadzić do pojawiania się takich zjawisk jak korupcja, nepotyzm i faworytyzm. Jawność tego procesu z reguły sprzyja zaś ich eliminacji, a przynajmniej – istotnemu ograniczeniu..

Projekt przewiduje, że umowy, opinie i raporty dotyczące zadań finansowanych z pieniędzy publicznych, stanowią informację publiczną i podlegają udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej.

Proponujemy również wprowadzenie obowiązku składania przez ekspertów oraz podmioty ubiegające się o środki finansowe na naukę w postępowaniach przed Narodowym Centrum Nauki oraz Narodowym Centrum Badań i Rozwoju oświadczeń o występowaniu lub niewystępowaniu okoliczności uzasadniających wyłączenie eksperta z postępowania.

Wzmocnienie jawności i transparentności przyznawania i wydatkowania środków finansowych na naukę będzie służyło zapewnieniu niezbędnego zaufania społecznego do organów władzy publicznej. W taki sam sposób można oceniać także skutki gospodarcze projektowanej ustawy. Należy pamiętać, że w postępowaniach przed Narodowym Centrum Badań i Rozwoju biorą udział przedsiębiorcy.